Horitzons

Fa uns dies em deia la Tina, la meva germana petita, que tenim sort de no atrapar mai l'horitzó, així no descobrim que potser un cop s'hi arriba només hi trobem l'abisme. I estic convençut que té raó. De fet, en el món veloç en què hem decidit viure, sembla que no aspirem a res més que a guanyar la carrera a l'horitzó. Mireu sinó el que va passar la setmana passada a la política catalana. Per voler ser els que van més lluny, el matrimoni de conveniència Colau/Domènech, amarats d'una modernitat trencadora amant dels oxímorons, inventen una república dins d'una monarquia. O la dreta conservadora catalana de la parella de fet Muntanyola/Fernàndez Teixidó que, després de ser cridats pel clam popular de les masses òrfenes del seny i trobant a faltar la Ramoneta i companyia, decideixen córrer tan ràpid com puguin cap a l'horitzó amb un nou partit polític: Lliures. I després d'ells, l'abisme.

Quan resulta que una de les virtuts més belles de l'horitzó és precisament l'observació distant i serena. Com és que s'ha perdut l'hàbit polític d'observar serenament l'horitzó? És culpa dels cicles de quatre anys i de la necessitat de supervivència econòmica dels partits? O la culpa és nostra, dels votants? Potser sí. Potser és just això: els votants no exigim aquesta serenor. Ens motiven els debats grollers i sagnants molt més que la visió calmada del demà.

Què passaria si ens conjuréssim per votar només aquells polítics que ens concretessin com és l'horitzó? A aquells o aquelles que sobre un paper, com qui fa un contracte, ens dibuixessin la Girona d'aquí a 25 anys. Amb tots els detalls: creixement urbanístic sostingut; infraestructures previstes d'acord a projeccions d'evolució demogràfica i necessitat concreta dels ciutadans; plans de salut que incideixin en la qualitat de les nostres venes de demà; encaix de la ciutat en el territori prescindint de si som estat o no; aneu pensant en la llista.

A veure si per voler fer creure que cada quatre anys atrapem l'horitzó un dia farem un salt al buit de l'abisme, d'aquells dels quals no se'n pot tornar sencer.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/11/horitzons/839923.html?utm_source=rss